

[Svend E. Johansen.]

saadan Forfatning, at Muligheden for, at Arealplanen kunde være ombyttet, saaledes som Byretsdommens Præmisser fastslaar, var til Stede. Det kom først frem gennem en Undersøgelse i 1932, og det er Grunden til, at Jacobsen ikke kunde paaberaabe sig det i 1928—29.

Med Hensyn til Seglene udvidede den højtærede Justitsminister med en vis Triumf i Stemmen det Citat, jeg havde bragt af Byretsdommens Præmisser vedrørende dette Afsnit, og lod paa en vis Maade skinnede igennem, at jeg med Vilje havde holdt op paa et bestemt Sted, hvor det passede mig bedst. Jeg skulde saamænd ikke have noget imod at citere alle Byretsdommens Præmisser, men dels tror jeg, man meget vilde have sig det frabedt her, det vilde tage for lang Tid, og dels afkræftede den højtærede Justitsministers videre Citat ikke det, jeg havde sagt.

Maa jeg med Hensyn til Seglene sige, at Politivadokat Reinstrup i sin Rapport til Rigsadvokaten i 1935 siger:

„Bedømmelsen af, om Planen har været ombyttet eller ej, maa herefter alene afhænge af, om man vil skænke Jacobsens og hans Søskenes Udsagn Tiltro. At Seglene har været brudt, maa være en Trossag.“

Men med Hensyn til Doktor Madsens Erklæring siger han udtrykkeligt:

„Det kan herefter ikke afgøres med Bestemthed, om 1924-Seglet har været brudt, selv om jeg — altsaa Politivadokaten — personlig lægger større Vægt paa Dr. Madsens, der synes at fremtræde med større Beviskraft end Tage-Jensens. Men heller ikke af Dr. Madsens Erklæring følger, at 1924-Seglet overhovedet ikke kan have været brudt.“

Dette indicerer for saa vidt temmelig kraftigt, at Muligheden for, at Seglene kan have været brudt og Arealplanen været ombyttet, i allerhøjeste Grad er til Stede.

Naar Justitsministeren endvidere siger, at der maa skaffes Bevis, kan jeg tiltræde denne Udtalelse. Jeg siger ogsaa: Ja, der maa skaffes Bevis for, hvem af Parterne der har Ret. Men disse Beviser kan kun fremskaffes, saafremt der bliver Adgang til Statsbanernes Arkiver, saafremt man faar de Dokumenter og Papirer, der ligger der, frem i Dagens Lys, faar dem vejet og undersøgt, saaledes at Sol og Vind, som jeg nævnte det, kan deles lige.

Den højtærede Trafikminister var, lige saa vel som den ærede Ordfører for Social-

demokratiet, inde paa, at den rigtige Vej havde været Appel. Det er muligt, at det havde været den rigtige Vej. Men jeg begrundede netop af samme Aarsag saa udførligt, som Tilfældet var, i mit første Indlæg, hvilke Motiver der havde bevirket, at Fabrikant Jacobsen ikke havde appelleret Sagen, saaledes som det oprindeligt var hans Hensigt, nemlig dette, at Politivadokaten fraraadede ham det, idet han mente, det vilde blive dyrere for ham, hvis han appellerede, og at Højesteretssagfører Gorrissen, hans Forsvarer, fraraadede ham det, fordi han mente, han var inde i Underhaandsaftaler med De danske Statsbaner om en mindelig Ordning af det økonomiske Grundlag. Nu kan man være bagklog og sige, at Jacobsen burde have appelleret alligevel, men han tog altsaa Chansen og holdt paa den forkerte Hest. Saa kunde det være interessant at vide, hvorfor de Forligsforhandlinger, der var bebudet gennem Statsbanernes Sagfører, alligevel ikke blev til noget. Men det kan vi vel vanskeligt faa Svar paa her.

Jeg er ikke enig med Trafikministeren i, at mine stærke Angreb ikke var bilagt noget Bevis; jeg synes tværtimod, at jeg meget kraftigt sandsynliggjorde, at der var begaaet Fejl, og mere end Fejl, fra Statsbanernes Side i Forhold til Fabrikant Jacobsen. Jeg sandsynliggjorde det ogsaa ved at sige — hvad ikke er blevet bestridt fra den højtærede Ministers Side —, at Transaktionen med Tillægsoverenskomstens Gennemførelse i 1927 ud fra en uvildig Vurdering, foretaget af Højesteretssagfører Henriques, blev betegnet saaledes, at Statsbanerne i Virkeligheden tog det bedste til sig selv mod en kun tilsyneladende Forbedring i Fabrikant Jacobsens Vilkaar. Naar dertil kommer, at mange andre — ikke smaa, ubetydelige Mennesker som jeg, men Folk i Position og med Autoritet — over for mig har erklæret, at for dem staaer netop Afslutningen af Tillægsoverenskomsten af 1927 som Statsbanernes værste Forhold, idet de sammenligner det med et Afpræsningsforhold, saa synes jeg, at det burde være Drivfjeder nok til, at man fra Tingets Side gjorde, hvad man kunde, for at faa denne Sag oplyst, og oplyst til Bunds.

Den højtærede Trafikminister gjorde sig ogsaa skyldig i en Fejl, idet han sagde, at jeg skulde have hævdet i mit Indlæg, at Jacobsen ikke kunde faa Penge til Byggeriet, og dette skulde have bevirket Tillægsoverenskomsten af 1927. Nej, jeg gjorde opmærksom paa, at i 1924 brød Fabrikant